

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15CoCsp/4/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1120211077
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Mészárosová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2026:1120211077.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Mészárosovej a členov senátu JUDr. Silvie Walterovej a Mgr. Zity Leimbergerovej, v právnej veci žalobkyne: L. C. J. E. B. G. F. Á. , M. R. XX.XX.XXXX, A. Q. W.D. Q., W. Č.. XXX/XX, zastúpená Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., IČO: 47 234 466, Košice, Kuzmányho č. 29, za ktorú koná JUDr. Peter Rybár, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, Bratislava, Pribinova č. 25, zastúpený JUDr. Katarína Hegedúšová, advokátka, Majerníkova č. 3/A, Bratislava, o zaplatenie 1.420,- € s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 9. apríla 2024, č. k. B1-9 Csp 47/2020-147, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 9. apríla 2024, č. k. B1-9 Csp 47/2020-147,
- vo výroku II. p o t v r d z u j e ,
- vo výroku III. m e n í t a k, žalobkyňi p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania v rozsahu 44 %.
- II. Žalobkyňi p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1.1. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 9.4.2024, č. k. B1-9 Csp 47/2020-147, konanie v časti o zaplatenie 392,- € s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 392,- € od 7.7.2020 do zaplatenia zastavil (výrok I.), žalovanému uložil zaplatiť žalobkyňi sumu 1 028,- € spolu s 8 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 1.028,- € od 7.7.2020 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok II.) a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi náhradu trov konania rozsahu 100 %, o výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením (výrok III.). Rozhodnutie odôvodnil po právnej stránke ustanoveniami § 144, § 145, § 146 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“), § 53 ods. 6, § 41, § 451 ods. 1, ods. 2, § 456 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej „Občiansky zákonník“ alebo „OZ“), § 1a ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, § 9 ods. 19, ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z. z.“). Po vecnej stránke rozsudok súd prvej inštancie odôvodnil tým, že žalobkyňa sa žalobou domáhala od žalovaného zaplatenia sumy vo výške 1.420,- € spolu s 8 % ročným úrokom z omeškania zo žalovanej sumy od 7.7.2020 do zaplatenia a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnila tým, že žalovaný, ktorého jedným z predmetov činnosti je poskytovanie úverov a pôžičiek, uzavrel so žalobkyňou ako spotrebiteľom dňa 29.9.2011 Zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej jej poskytol finančné prostriedky vo výške 400,- €. Odplata v zmluve bola dohodnutá v sume 392,- €, ktorú mala žalobkyňa vrátiť žalovanému spolu s istinou poskytnutého úveru v pravidelných 12. mesačných splátkach po 66,- €. Žalobkyňa použila poskytnutý úver

výlučne na osobné potreby. Zo strany žalobkyne bolo na účet žalovaného na základe predmetnej zmluvy poukázané plnenie vo výške 792,- €, teda nad rámec istiny poskytnutého úveru. Žalovaný tiež uzavrel so žalobkyňou ako spotrebiteľom dňa 16.10.2012 Zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej jej poskytol finančné prostriedky vo výške 800,- €. Odplata v zmluve bola dohodnutá na sumu 772,- €, ktorú mala žalobkyňa vrátiť žalovanému spolu s istinou poskytnutého úveru v pravidelných 12-tich mesačných splátkach po 131,- €. Žalobkyňa použila poskytnutý úver výlučne na osobné potreby. Zo strany žalobkyne bolo na účet žalovaného na základe predmetnej zmluvy poukázané plnenie vo výške 1.828,- €, teda nad rámec istiny poskytnutého úveru. Žalobkyňa uviedla, že na základe predmetnej úverovej zmluvy žalovaný nemá nárok na žiadne plnenie nad rámec istiny poskytnutého úveru, a to z nasledujúcich dôvodov: Dňa 29.9.2011 došlo medzi stranami konania k uzavretiu zmluvy č. XXXXXXXXXX, v zmysle ktorej mala ročná úroková miera dosahovať 97,99 % a hodnota RPMN mala dosahovať mieru 309,86 %. Dňa 16.10.2012 došlo medzi stranami konania k uzavretiu zmluvy č. XXXXXXXXXX, v zmysle ktorej mala ročná úroková miera dosahovať 96,49 % a hodnota RPMN mala dosahovať mieru 302,67 %. Z prehľadu priemerných odplát za poskytnutie obdobných úverov vyplýva, že v čase uzavretia úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXX priemerná výška úrokovej miery na finančnom trhu za obdobné úverové produkty dosahovala mieru 14,35 % ročne a priemerná hodnota RPMN dosahovala mieru 16,59 % ročne, pričom v čase uzavretia úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXX priemerná výška úrokovej miery na finančnom trhu za obdobné úverové produkty dosahovala mieru 14,63 % ročne a priemerná hodnota RPMN dosahovala mieru 15,94 % ročne.

1.2. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe k zmluve o úvere č. XXXXXXXXXX uviedol, že zákon č. 129/2010 Z. z. považuje zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov v prípade, ak dôjde k naplneniu dôvodov ustanovených v § 11 ods. 1. Nakoľko nedošlo k naplneniu týchto dôvodov, nemožno zmluvu o spotrebiteľskom úvere považovať za bezúročnú a bez poplatkov. Výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov je jasne uvedená priamo na prednej strane zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V zmluve o úvere č. XXXXXXXXXX sa na prednej strane uvádza nasledovné: „Veriteľ je oprávnený poskytnúť dlžníkovi úver v sume 800,- € a dlžník sa zaväzuje zaplatiť veriteľovi túto sumu zvýšenú o príslušný poplatok vo výške 772,- €, t. j. celkovo zaplatiť čiastku 1.572,- € v 12 mesačných splátkach po 131,- € počnúc dňom 20.11.2012 na účet veriteľa špecifikovaný vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru.“ Z vyššie uvedeného vyplýva, že nemožno hovoriť o absencii výšky, počtu a termínu splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, nakoľko tá je jasne, určito a zrozumiteľne uvedená v citovanom znení zmluvy o úvere. Dlžník sa zmluvou o úvere zaviazal k úhrade dvanástich pravidelných mesačných splátok vo výške 131,- €. V zmysle bodu 10. Všeobecných podmienok poskytnutia úveru (ďalej len „VPPÚ“): „...Tretina poplatku predstavuje dohodnutý úrok a zvyšné dve tretiny zahŕňajú náklady na vypracovanie a uzatvorenie Zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou.“ Z vyššie citovaných ustanovení ŠEISÚ a VPPÚ s určitosťou vyplýva, že príslušný poplatok vo výške 772,- € je tvorený úrokom za poskytnutie úveru vo výške 32 % ročne a to v rozsahu jednej tretiny príslušného poplatku a vo zvyšnej časti je tvorený nákladmi na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy spolu so všetkou administratívou s tým spojenou, t. j. v rozsahu dvoch tretín príslušného poplatku. Z uvedeného s určitosťou vyplýva, že predmetná zmluva o úvere nemôže byť posúdená ako bezúročná a bez poplatkov vzhľadom k tomu, že spĺňa všetky zákonom stanovené obligatórne náležitosti. Žalobkyňa nesie dôkazné bremeno a jej úlohou je preukázať, v čom spočíva nesprávne uvádzanie RPMN, nakoľko RPMN neabsentuje, a teda bol by to jediný dôvod, prečo by bolo možné vyhlásiť zmluvu o spotrebiteľskom úvere za bezúročnú a bez poplatkov. Výška RPMN je vypočítaná v zmysle prílohy č. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch podľa vzorca platného a účinného v čase uzatvorenia zmluvy o úvere s uvedenými vstupnými údajmi, ktoré sú uvedené na zmluve o úvere. Žalobkyňa bola dostatočne informovaná o výške RPMN. Údaj RPMN je uvedený jednak na prednej strane zmluvy o úvere a zároveň na samostatnej listine, s ktorou bola žalobkyňa oboznámená a ktorá jej bola spolu so zmluvou o úvere odovzdaná. Zákon v čase uzatvorenia zmluvy o úvere nestanovil maximálne možnú prípustnú výšku odplaty. Ak záväzkový vzťah vznikol pred 1.6.2014, odplata za poskytnutie peňažných prostriedkov spotrebiteľovi sa riadi podľa predpisov účinných do 31.5.2014. Znamená to, že pokiaľ bola spotrebiteľovi poskytnutá pôžička alebo úver na základe zmluvy uzavretej do 31.5.2014, obmedzenie výšky odplaty sa tu nebude aplikovať. Regulácia odplaty sa riadi § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého, ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutia peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti. Žalovaný poukázal na aktuálny záver rozhodovacej praxe, podľa ktorého u nebankových subjektov nemožno obvyklú

výšku úroku odvodzovať od výšky úroku požadovaného bankami. Podľa Vrchného súdu v Prahe je u nebankových subjektov potrebné postupovať inak. V týchto prípadoch sú kedykoľvek poskytované pôžičky alebo úvery osobám, ktoré by pôžičku či úver od banky nedostali pre isté riziko spojené s osobou dlžníka. Je nutné vziať do úvahy, že v prípade týchto peňažných prostriedkov je požadované v porovnaní s bankami menšie zabezpečenie a požiadavky klientov sú vybavované omnoho pružnejšie, ako tomu býva u konzervatívnejších bánk, čo je ale vzhľadom na ich zameranie pochopiteľné. Preto je logické, že s ohľadom na výrazne vyššie podnikateľské riziko sú úroky požadované týmito nebankovými veriteľmi tiež vyššie ako obvyklé bankové úroky. Pre zistenie obvyklého úroku pre tento typ pôžičky je nutné zistiť, aká výška úrokov bola požadovaná obdobnými podnikateľskými subjektami v prípade zmlúv o krátkodobej pôžičke a úvere v určitom období (Rozhodnutie Vrchného súdu v Prahe, sp. zn. 12 Cmo 95/2005 publikované v Švestka, J., Spáčil, J., Škárová, M., Hulmák, M. a kol. Občanský zákoník I. § 1 až 459. Komentář. 2. vydání. Praha : C. H. Beck, 2009, s. 67-68; pričom treba zdôrazniť, že ide o najuznávanejší komentár v Českej republike, ktorého autormi sú sudcovia Najvyššieho súdu Českej republiky). Ak teda žalobkyňa namietala výšku odplaty za poskytnutie a vrátenie peňažných prostriedkov, znáša v tomto smere dôkazné bremeno a musí preukázať, že v čase a mieste uzavretia zmluvy išlo o odplatu, ktorá výrazne (podstatne) vybočovala z trhového priemeru odplát poskytovaných inými subjektami poskytujúcimi financovanie z vlastných zdrojov (tak ako žalovaný). Pokiaľ ide o samotnú výšku príslušného poplatku, tento v čase uzatvorenia zmluvy o úvere dlžníkovi vyhovoval, keďže nič voči jeho výške nenamietal, zmluvu o úvere uzatvoril a peňažné prostriedky od žalovaného prostredníctvom obchodného zástupcu prevzal. Teda bolo na dobrovoľnom rozhodnutí dlžníka, či na dané podmienky úverovej zmluvy pristúpi alebo nie. Žalobkyňa v prípade, že po podpise zmluvy o úvere nadobudla pocit, že podpísala nevýhodnú zmluvu alebo že odplata, úrok či ročná percentuálna miera nákladov je vysoká, mala právo odstúpiť od zmluvy bez uvedenia dôvodu do 14 kalendárnych dní odo dňa uzavretia zmluvy, súhlasila s obsahom zmluvy o spotrebiteľskom úvere a so všetkými podmienkami poskytnutia spotrebiteľského úveru. Žalovaný dal do pozornosti aj Rozsudok Súdneho dvora zo dňa 9.11.2016 č. C-42/15. Ku zmluve o úvere č. XXXXXXXXXX žalovaný poukázal na ustanovenie § 230 C.s.p., podľa ktorého „Ak sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať a rozhodovať znova.“ Žalovaný poukázal ku zmluve č. XXXXXXXXXX na rozhodnutie Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 9 C 60/2015-36, zo dňa 31.3.2015, spolu s rozhodnutím Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 12 Co 384/2015, zo dňa 23.7.2017, na základe ktorých súd uložil žalovanému zaplatiť sumu vo výške 392,- € spolu s 5,05 % úrokom z omeškania. Predmetný spor bol vedený o zaplatenie 392,- €. Žalobkyňa sa sumy 392,- € domáhala na základe uzatvorenej zmluvy č. XXXXXXXXXX, zo dňa 29.9.2011, kedy žalovaný poskytol žalobkyňi úver vo výške 400,- €. Mal za to, že pri tejto zmluve domáhanie sa nároku žalobkyne je zavádzajúce. Žalovaný mal i naďalej za to, že k bezdôvodnému obohateniu nedošlo. Bol toho názoru, že zo zmluvy č. XXXXXXXXXX nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia, ktorú stanovuje zákon. Žalobkyňa plnila na základe platne uzavretej zmluvy o úvere, ktorá nebola nikdy právoplatne vyhlásená za neplatnú, rovnako tak právny dôvod na plnenie z tejto zmluvy o úvere nikdy neodpadol (nedošlo k odstúpeniu od zmluvy, zrušeniu zmluvy a pod.) a majetkový prospech získal žalovaný z poctivých zdrojov. Žalovaný navrhol, aby súd po vykonanom dokazovaní žalobu ako nedôvodnú zamietol.

1.3. Žalobkyňa písomným podaním zo dňa 2.8.2021 vzala podanú žalobu späť v časti, v ktorej sa domáha vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 392,- €, ku ktorému došlo v súvislosti s úverovou zmluvou č. XXXXXXXXXX, vrátane úrokov z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 392,- € od 7.7.2020 do zaplatenia a žiadala, aby vo veci konajúci súd konanie v tejto časti zastavil.

1.4. V prejednávanom prípade nebol potrebný súhlas žalovanej strany, pretože k späťvzatiu žaloby došlo skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 C.s.p. alebo pojednávanie. Súd preto konanie zastavil v časti o zaplatenie 392,- € s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 392,- € od 7.7.2020 do zaplatenia.

1.5. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie zistil, že žalovaný uzavrel so žalobkyňou ako spotrebiteľom dňa 16.10.2012 S. o úvere č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej poskytol žalobkyňi finančné prostriedky vo výške 800,- €. Odplata v zmluve bola dohodnutá na sumu 772,- €, ktorú mala žalobkyňa vrátiť žalovanému spolu s istinou poskytnutého úveru v pravidelných 12-tich mesačných splátkach po 131,- €. Žalobkyňa použila poskytnutý úver výlučne na osobné potreby. Zo strany žalobkyne bolo na účet žalovaného na základe predmetnej zmluvy poukázané plnenie vo výške 1.828,- €, teda nad rámec istiny poskytnutého úveru.

V zmysle zmluvy č. XXXXXXXXXX mala ročná úroková miera dosahovať 96,49 % a hodnota RPMN mala dosahovať mieru 302,67 %. Z prehľadu priemerných odplát za poskytnutie obdobných úverov vyplýva, že v čase uzavretia úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXX priemerná výška úrokovej miery na finančnom trhu za obdobné úverové produkty dosahovala mieru

14,63 % ročne a priemerná hodnota RPMN dosahovala mieru 15,94 % ročne. Súd prvej inštancie v odôvodnení uviedol, že v zmysle ustanovenia § 1a ods. 1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonáva ustanovenie § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka platí, že celková výška odplaty (RPMN) za poskytnutie spotrebiteľského úveru nesmie prevyšovať dvojnásobok priemernej hodnoty RPMN na finančnom trhu za obdobné úverové produkty. Je teda zrejme, že dohodu o výške úrokovej miery za poskytnutie predmetného úveru v miere 96,49 % ročne, ako aj dohodu o hodnote RPMN z predmetnej úverovej zmluvy v miere 302,67 % ročne je potrebné považovať za dohodu výrazne odporujúcu zákonu (najmä ustanoveniu § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka), na základe čoho je dohoda o výške odplaty za poskytnutie úveru neplatná. V dôsledku uvedeného potom žalovaný nemá nárok na akékoľvek plnenie v rozsahu odplaty za poskytnutie úveru. Súd prvej inštancie ďalej dôvodil, že z povahy predmetných úverových zmlúv nesporne vyplýva, že predmetné zmluvy o úvere sú zmluvami odplatnými. Dohody o výške odplát za poskytnutie úverov sú tak v prejednávanej príhode takými súčasťami zmlúv, odčlenením ktorých by samotné zmluvy stratili jednu zo svojich charakteristických čŕt. Dohodu o výške odplaty za poskytnutie úveru tak nie je možné v prejednávanej príhode odčleniť od ostatného obsahu samotných úverových zmlúv. V zmysle uvedeného je potom potrebné dospieť k záveru, že ak je dohoda o výške odplaty za poskytnutie úveru neplatná pre jej priamy rozpor so zákonom, potom v zmysle ustanovenia § 41 poslednej vety Občianskeho zákonníka sa tento dôvod neplatnosti vzťahuje na celý právny úkon - zmluvu o spotrebiteľskom úvere. O tom, že neplatnosť dohody o výške odplaty za poskytnutie úveru má za následok neplatnosť celej zmluvy o spotrebiteľskom úvere svedčí aj to, že podľa zákona č. 129/2010 Z. z., § 9 ods. 19 „Ak je zmluva o spotrebiteľskom úvere neplatná z dôvodu podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka a podľa osobitných predpisov a spotrebiteľovi vznikne povinnosť vydať poskytnuté finančné plnenie a osoba v neplatnej zmluve o spotrebiteľskom úvere označená ako veriteľ je povinná umožniť spotrebiteľovi uhradiť len skutočne poskytnuté finančné plnenie v splátkach a lehote, ktorá však nesmie byť kratšia ako lehota, v ktorej by mal spotrebiteľ vrátiť finančné plnenie, ak by neexistoval dôvod neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ak sa nedohodnú inak; tým nie je dotknuté právo spotrebiteľa vrátiť poskytnuté finančné plnenie naraz.“

Z ustanovenia § 9 ods. 19 zákona o spotrebiteľských úveroch je zrejme, že ak je neplatnou dohoda o výške odplaty za poskytnutie úveru, má to za následok neplatnosť úverovej zmluvy ako celku. Aj keď citované ustanovenie nebolo v čase uzavretia úverovej zmluvy v právnom poriadku zakotvené, jeho neskoršie zakotvenie do právneho poriadku len potvrdzuje tvrdenia žalobkyne, podľa ktorých neplatnosť dohody o výške odplaty za poskytnutie úveru má za následok aj neplatnosť samotnej úverovej zmluvy ako celku. Na základe vyššie uvedených skutočností je tak potrebné dospieť k záveru, že dohoda o výške odplaty za poskytnutie predmetného úveru je pre jeho priamy rozpor so zákonom ako aj s dobrými mravmi neplatná, čo zakladá aj neplatnosť samotnej úverovej zmluvy. Ďalej súd prvej inštancie v odôvodnení konštatoval, že z § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. vyplýva, že pre absenciu podstatných obligatórnych náležitostí v predmetných úverových zmluvách, a to označenia finančného agenta, ktorý zmluvu uzatváral, uvedenia adresy, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, doby trvania zmluvy, termínu konečnej splatnosti úveru, ročnej úrokovej sadzby úveru, ročnej percentuálnej miery nákladov (v prípade úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXX), ako i z dôvodu absencie údaju o priemernej hodnote ročnej percentuálnej miery nákladov, nemal žalovaný nárok na akékoľvek plnenie nad rámec ním poskytnutých finančných prostriedkov, nemal právo na plnenie žiadnych úrokov a poplatkov nad rámec ním poskytnutých finančných prostriedkov, istiny úveru zo zmluvy č. XXXXXXXXXX vo výške 800,- €. Zo strany žalobkyne však bolo na účet žalovaného v zmysle predložených výpisov z klientskej zóny žalovaného poukázané plnenie na zmluvu č. XXXXXXXXXX celkovo v sume 1.828,- €. Na základe uvedeného bolo zrejme, že záväzok žalobkyne vrátiť žalovanému poskytnuté finančné prostriedky zanikol splnením, a to s poukazom na to, že žalobkyňa v prípade zmluvy č. XXXXXXXXXX zaplatila žalovanému o 1.028,- € nad rámec istiny poskytnutého úveru. Na základe predmetnej úverovej zmluvy si žalobkyňa uplatnila nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.028,- €, čo predstavuje výšku plnenia poukázaného zo strany žalobkyne na účet žalovaného nad rámec jeho oprávnených nárokov. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný, ani napriek výzve žalobkyne dlžnú sumu nevrátil, uplatnila si žalobkyňa okrem zaplatenia dlžnej sumy aj zákonný úrok z omeškania o 8 percentuálnych bodov viac ako je základná úroková sadzba ECB platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Základná úroková sadzba ECB dňa 7.7.2020 (nasledujúci deň po konci lehoty na dobrovoľné vrátenie) bola 0 %. Ak záväzkový vzťah (úverový vzťah) vznikol pred 1.2.2013 a k omeškaniu dôjde po 1.2.2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných ku dňu 31.1.2013 aj za dobu omeškania po 31.1.2013. Ak teda došlo k omeškaniu v záväzkových vzťahoch, ktoré vznikli pred 1.2.2013 (teda, ak došlo k „podpisaniu zmluvy“ pred 1.2.2013), platí úroková sadzba vo výške 8 % + základná úroková sadzba ECB z dlžnej sumy ročne počas celej doby omeškania. Na

základe uvedeného si preto žalobkyňa uplatnila zo sumy bezdôvodného obohatenia, vyplývajúceho z predmetných úverových zmlúv, zákonný úrok z omeškania o 8 percentuálnych bodov viac ako je základná úroková sadzba ECB platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že dohody o výške odplát za poskytnutie predmetných úverov sú pre ich priamy rozpor so zákonom ako aj s dobrými mravmi neplatné, čo zakladá aj neplatnosť samotných úverových zmlúv, čím mal súd za preukázanú opodstatnenosť podanej žaloby, ktorej v celom rozsahu vyhovel.

1.6. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žalobkyňa priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, z dôvodu, že žalobkyňa mala plný úspech vo veci.

2.1.1. Proti rozsudku súdu prvej inštancie, jeho výrokom II. a III. podal odvolanie v zákonnej lehote žalovaný dôvodiac tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.). Poukázal na to, že dňa 16.10.2012 uzavrel so žalobkyňou zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX, v zmysle VPPÚ sa zmluvné strany dohodli na tom, že ich vzťahy sa budú spravovať ustanoveniami Obchodného zákonníka, zmluvu uzatvorili v zmysle § 269 ods. 2 a nasl. Obchodného zákonníka, z čoho vyplýva, že iný zákon na daný zmluvný vzťah nie je možné aplikovať. Výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov je uvedená na prednej strane zmluvy. Dlžník sa zmluvou o úvere zaviazal k úhrade 12 splátok vo výške 131,- € s termínom splatnosti dňa 20.11.2013. Každá splátka sa prednostne započítava na istinu, až potom na poplatok a úroky. Ďalej dôvodil, že ak dodávateľ koná v dobrej viere, že druhá strana nie je spotrebiteľ, nemôže sa táto osoba dovoľávať toho, že mala postavenie spotrebiteľa (ESD, C-464/01, vo veci Johann Gruber proti Bay Wa AG publikovaný o.i. v Švestka, J., Spáčil, J., Škárová, M., Hulmák, M. a kol. Občanský zákoník I. § 1 až § 459. Komentár. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 468 - 469). Obdobne, pokiaľ spotrebiteľ predstiera, že je podnikateľom (alebo v tomto smere uvedie dodávateľa do omylu), je treba takúto obligáciu charakterizovať ako obchod, a nie spotrebiteľský záväzok, pretože je potrebné chrániť dodávateľovu dobrú vieru, pretože dobrá vieru je všeobecným princípom zmluvného práva (Bundesgerichtshof, SRN, 22.12.2004, VIII ZR 91/04 publikovaný o. i. v Eliáš, K. a kol.: Občanský zákoník. Velký akademický komentář. 1. svazek. § 1 - § 487. Praha, Linde 2008, s. 324; Selucká, M. Ochrana spotrebiteľa v soukromém právu. 1. vydání. Praha: C. H. Beck 2008, s. 54). Žalovaný má za to, že predmetná zmluva o úvere nespadá pod režim spotrebiteľských zmlúv a z toho dôvodu ju nemožno skúmať z hľadiska stanovených obsahových náležitostí zmlúv o spotrebiteľskom úvere. Dlh zo zmluvy sa stal splatným dňa 29.5.2014 a žalobkyňa uhradila istinu dňa 25.7.2014, t. j. bola v omeškani s úhradou istiny poskytnutého úveru. Žalovaný poukázal na ustanovenia § 149 a nasl. C.s.p., prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany a koncentráciu konania. Žalovaný má za to, že nie je naplnená podmienka ustanovenia § 150 C.s.p., strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Podľa žalovaného ide o naplnenie Čl. 5 C.s.p., teda o zjavné zneužitie práva, ktoré nepožíva právnu ochranu. Nie je naplnená základná zásada C.s.p. podľa Čl. 8. Dôležité je, na aký účel bol úver poskytnutý a nie na aký účel žalobkyňa finančné prostriedky naozaj použila. Žalovaný je povinný preukázať, na aký účel boli peňažné prostriedky poskytnuté. Nenesie však povinnosť preukazovať, či naozaj klient použije prostriedky na daný účel. Žalovaný poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 21.2.2017, sp. zn. 14 Co 975/2015, ktorý v odôvodnení konštatoval, že „Odvolací súd poukazuje na to, že neobstojí tvrdenie žalobkyne uvádzané v odvolaní, kde poukazuje na prenesenie dôkaznej povinnosti na žalovaného s tým, že práve žalovaný mal preukázať, že poskytnutý úver bol poskytnutý na výkon zamestnania. Súd prvej inštancie správne v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že dôkazné bremeno zaťažovalo žalobkyňu v situácií, ak predložená kópia zmluvy o úvere obsahovala v písomnej forme zachytené prehlásenie ňou osobitne podpísané, že finančné prostriedky jej boli poskytnuté na výkon zamestnania.“ V zmluve o úvere a všeobecných podmienkach poskytnutia úveru žalobkyňa vyhlásila, že sa oboznámila a súhlasí s obsahom zmluvy (vrátane Všeobecných podmienok poskytnutia úveru). Keďže žalobkyňa nemienila použiť peňažné prostriedky na svoju súkromnú potrebu, nie je spotrebiteľom.

2.1.2. K tvrdeniam týkajúcim sa absencie údaju o výške, počte a termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov žalovaný poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3 Cdo 146/2017, zo dňa 22.2.2018 (predmetné rozhodnutie sa týkalo posúdenia náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzatvorenej dňa 20.12.2013, teda uzatvorenej v čase pred novelou zákona č. 129/2010 Z. z., účinnou odo dňa 1.5.2018), v ktorého odôvodnení dovolací súd konštatoval, že „28.4. Pokiaľ ide o to, či zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorú uzatvorili strany sporu, obsahuje výšku, počet

a termíny splátok úrokov a iných poplatkov, je potrebné mať na zreteli, že eurokonformný výklad § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. umožňuje dospieť k záveru, že toto ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok, to znamená určenie, aká časť každej jednotlivej splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky. Účelom predmetného ustanovenia nebolo, aby mal spotrebiteľ už pri uzatvorení zmluvy k dispozícii v číselnom vyjadrení informáciu, aká časť bude v tej ktorej anuitnej splátke (výška ktorej je konštantná) pripadať na istinu, úverový úrok a iné platby. Dovolací súd v súvislosti s tým poznamenáva, že aj v zmysle rozsudku zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie istiny (viď bod 53. rozsudku). Podrobné informácie o vnútornej skladbe anuitnej splátky podáva veriteľ na žiadosť spotrebiteľa, a to bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy a vo forme amortizačnej tabuľky (bod 53. rozsudku). 29. Vychádzajúc z účelu smernice, právnych záverov vyjadrených v rozsudku, účelu § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. a čiastkových právnych záverov vyjadrených vyššie dovolací súd uzatvára, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ predmetné ustanovenie zákona č. 129/2010 Z. z. hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t. j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky.“ Najvyšší súd ďalej v odôvodnení svojho rozsudku konštatoval, že vyššie uvedené interpretačné prístupy a právne závery sa vzťahujú na právny stav v čase, ktorý bol rozhodujúci pre posúdenie správnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia. Treba však uviesť, že zákonom zo dňa 12.10.2017, č. 279/2017 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, došlo k zmene (mediiným) ustanovenia § 9 ods. 2 písm. i/ zákona č. 129/2010 Z. z. v tom zmysle, že sa v ňom s účinnosťou od 1.5.2018 slová „a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ nahrádzajú slovami „frekvenciu splátok a“. V dôvodovej správe k tomuto zákonu sa uvádza, že vypustenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo nevyhnuté so zreteľom na závery vyjadrené v rozsudku. Od uvedeného dňa sa teda legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstráni možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktorú bolo, podľa názoru vec prejednávajúceho senátu najvyššieho súdu, možné (a potrebné) preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokonformným výkladom. Vzhľadom na opodstatnenosť námietky dovolateľky, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení v takej otázke (splnenia náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplývajúcich z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z.), ktorá je podkladom pre záver o tom, či poskytnutý spotrebiteľský úver je alebo nie je bezúročný, najvyšší súd rozhodol, že dovolanie žalobkyne je nielen prípustné, ale tiež dôvodné.

2.1.3. K tvrdeniam, týkajúcim sa absencie zákonnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a to adresy veriteľa na podanie reklamácie odvolateľ poukázal na adresu sídla, ktorú uvádza v hlavičke predmetnej zmluvy. Zároveň poukázal na rozsudok Okresného súdu Malacky zo dňa 23.1.2018, sp. zn. 27 Csp 136/2017, v ktorom sa tento zaoberal námietkou žalobcu ohľadne absencie uvedenia adresy veriteľa, na ktorej je možné uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Po preskúmaní predmetnej úverovej zmluvy mal Okresný súd Malacky za preukázané, že v jej záhlaví je jednoznačne veriteľ identifikovaný obchodným menom, sídlom a IČO. Okresný súd Malacky mal teda za to, že táto náležitosť úverovej zmluvy je v zmysle zákona riadne splnená. Ak by spotrebiteľ chcel uplatniť sťažnosť alebo reklamáciu, mohol nahliadnuť do úverovej zmluvy a obrátiť sa na veriteľa na jeho adrese sídla. Nemožno teda námietku žalobkyne v otázke neuvedenia adresy veriteľa akceptovať.

2.2. Podľa žalovaného v prejednávanom prípade nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia, ktorú stanovuje zákon. Žalobkyňa plnila na základe platne uzavretej zmluvy o úvere, žalovaný odmieta, že by z jeho strany došlo k bezdôvodnému obohateniu. Dôvodil, že neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere sú VPPÚ. Priamo na prednej strane zmluvy o úvere sa uvádza, že dlžník súhlasí so Všeobecnými podmienkami pre poskytnutie úveru, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou tejto zmluvy, nemá k nim žiadne výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať. Súčasne potvrdzuje prevzatie zmluvy vrátane týchto všeobecných podmienok (na zadnej strane tejto zmluvy). Tak ako vyplýva z vyššie uvedeného znenia zmluvy o úvere, VPPÚ sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere, a to nie len z formálneho hľadiska, ale aj z hľadiska ich materiálneho prevedenia, t. j. zmluva o úvere a VPPÚ sú vyhotovené na spojenom hárku papiera, resp. obojstranne. Vzhľadom na túto skutočnosť je nepochybné, že dlžník

podpisom zmluvy o úvere jednoznačne prejavuje svoju vôľu byť viazaný aj VPPÚ. Z uvedeného vyplýva, že uzavretie zmluvy o úvere samostatne bez toho, aby prejav vôle zahŕňal aj vôľu byť viazaný VPPÚ neprichádza do úvahy. Žalovaný si predložením zmluvy o úvere, ako aj VPPÚ, splnil na jednej strane svoju informačnú povinnosť vo vzťahu k dlžníkovi a na strane druhej bola splnená podmienka písomnej formy zmluvy o úvere. Žalobkyňa porušila zmluvné podmienky v zmysle zmluvy o úvere, bola dlhodobo v omeškaní s úhradou istiny poskytnutého úveru. Pri skúmaní uplatneného nároku žalobkyne je potrebné vziať do úvahy skutočnosť, že v súvislosti s omeškaním, už len pri plnení istiny poskytnutého úveru, vznikli žalovanému náklady, ktoré vznikli práve výlučne jej zavinením. Odvolateľ zároveň poukázal na skutočnosť, že do sumy nároku, ktorý si uplatňuje žalobkyňa z titulu bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru, nemožno zahrnúť ani zákonný úrok z omeškania. Dôvodil, že žalobkyňa bola v omeškaní s úhradou istiny, vzhľadom na čo žalovanému patrí okrem istiny poskytnutého úveru nárok na zákonný úrok z omeškania, ktorý nie je možné považovať za odplatné plnenie alebo iné náklady, ktoré sú dohodnuté pri podpise zmluvy o úvere, alebo ktoré sú spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov alebo vyžadované pri poskytnutí peňažných prostriedkov. Žalovaný namietal, že požadovaný nárok žalobkyne zo zmluvy o úvere sa stal premlčaný v subjektívnej premlčacej lehote v celom rozsahu dňa 25.7.2016 (t. j. po uplynutí subjektívnej lehoty, ktorá začala plynúť dňa 25.7.2014, kedy žalobkyňa poukázala na účet žalovaného poslednú splátku nad rámec sumy istiny). Žalobkyňa svoju žalobu uplatnila na súde až dňa 8.7.2020. Žalovaný má za to, že subjektívna premlčacia lehota začala v prípade zmluvy o úvere plynúť najneskôr nasledujúcim dňom odo dňa 25.7.2014, vzhľadom k skutočnosti, že od tohto dňa mala žalobkyňa vedomosť o úhrade, keďže žalovanému sumu uhradila dobrovoľne. K úmyselnému obohateniu sa na jeho strane uviedol, že Občiansky zákonník podstatu úmyselného konania nevymedzuje a z toho dôvodu sa pri skúmaní úmyslu konania osoby vychádza z právnej úpravy zavinenia v trestnom práve. Zavinenie je budované na dvoch zložkách, a to vedomostnej a vôľovej a podľa stupňa vôľovej zložky sa rozlišuje úmysel priamy a nepriamy. Na preukázanie úmyslu konajúcej osoby získať bezdôvodné obohatenie nestačia všeobecné tvrdenia o zaužívanej praxi žalovaného pri uzatváraní zmlúv o úvere, ale bolo by nutné, v každom jednotlivom prípade s poukazom na okolnosti uzatvorenia úverovej zmluvy preukázať, že žalovaný v čase uzatvorenia zmluvy a prijatia plnenia na základe tejto zmluvy skutočne vedel alebo aspoň bol uzrozumený s tým, že sa bezdôvodne obohacuje. Zároveň poukázal na skutočnosť, že nároky titulu z bezdôvodného obohatenia nie sú spotrebiteľským vzťahom a z toho dôvodu je prístup zohľadňujúci záujem slabšej strany nežiadúci, potrebné je zachovávať rovnosť strán.

2.3. Odvolaciemu súdu odvolateľ navrhol, aby rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3.1.1. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa, predovšetkým namietala, že odvolanie žalovaného nebolo podané včas. Poukázala na to, že žalovaný v podanom odvolaní trvá na tom, že predmetný zmluvný vzťah založený na podklade zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX, zo dňa 16.10.2012 (ďalej ako „zmluva o úvere“) nie je možné považovať za spotrebiteľský, a to z dôvodu, že sa zmluvné strany dohodli uzatvoriť zmluvu o úvere podľa ustanovení Obchodného zákonníka. S uvedeným názorom žalovaného žalobkyňa nesúhlasila, zmluva o úvere má všetky znaky spotrebiteľskej zmluvy, poukázala na svoje vyjadrenia v doterajšom priebehu konania. Uviedla, že poskytnuté finančné prostriedky použila výlučne na osobné potreby. Uvedené vyplýva okrem iného aj zo skutočnosti, že ide o formulárovú zmluvu, vyplnenú mandatórom žalovaného, ktorú žalovaný dlhodobo a v mnohých obdobných prípadoch uzatvára so spotrebiteľmi, pričom títo nemajú akúkoľvek možnosť ovplyvniť jej obsah, prípadne zmeniť niektoré jej ustanovenia. Navyše žalovaný pri uzatváraní takýchto formulárových zmlúv nedodržiava ustanovenia právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa tým, že nedodržiava svoju povinnosť poskytovať spotrebiteľovi informácie v dostatočnom predstihu pred samotným uzavretím zmluvy o úvere, resp. spotrebiteľa pri podpise zmluvy náležite neinformuje o význame jednotlivých jej ustanovení a o tom, aký dopad budú mať pre spotrebiteľa jednotlivé časti zmluvy, ktoré zástupca žalovaného sám vyplní a následne bez poučenia predloží spotrebiteľovi na podpis. Spotrebiteľský charakter uzavretej zmluvy medzi žalobkyňou a žalovaným nepovažuje, vzhľadom na uvedené a na početnú judikatúru súdov v skutkovo a právne totožných veciach, za sporný, pričom s takýmto právnym záverom sa stotožnil aj súd prvého stupňa, keď zmluvu o úvere posúdil ako spotrebiteľskú.

3.1.2. Žalobkyňa nesúhlasila s tvrdením žalovaného, že dôležité je, na aký účel bol úver poskytnutý a nie na aký účel boli finančné prostriedky naozaj použité. Dovodila, že samotné „odškrtnutie“ políčka, že spotrebiteľ finančné prostriedky využije na iný účel, nie je samo o sebe preukazujúce účel poskytnutého úveru. Žalovaný sa okrem iného snaží navodiť dojem, že prejav vôle uvedený v zmluve je dostačujúci na preukázanie účelu zmluvy a že reálne využitie finančných

prostriedkov nie je relevantné. Ani tieto tvrdenia žalovaného nemôžu obstáť. Z ustálenej rozhodovacej praxe súdov vyplýva, že je to práve veriteľ, a teda v tomto prípade žalovaný, na ktorého strane je dôkazné bremeno preukázať toto tvrdenie. Žalobkyňa v tejto súvislosti poukázala na rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 24.6.2015, sp. zn. 25 Co 507/2014, podľa ktorého „Odvolaací súd je toho názoru, že samotné zaškrtnutie políčka, že dlžníkovi sa poskytuje úver „na výkon zamestnania“ nezakladá obchodnoprávny vzťah, a to najmä vtedy, ak v zmluve vôbec nie je konkrétne uvedené, na aký účel sa má zmluva v rámci aktivít v zamestnaní použiť, čo je pri absolútne obchodných vzťahoch viac než neštandardné. V prípade pochybnosti o tom, či ide o spotrebiteľskú zmluvu, má dôkazné bremeno na preukázanie nespotebiteľského charakteru zmluvy dodávateľ (veriteľ - odporca). Pochybnosti musí odstrániť spôsobom známym pre dôkazné konanie - aj nespotebiteľský charakter zmluvy musí byť preukázaný bezpečne spôsobom nevzbudzujúcim odôvodnené pochybnosti. Odporca v tomto smere nepredložil súdu žiadny dôkaz, nepreukázal účelové využitie poskytnutého úveru pre výkon podnikateľskej alebo inej obchodnej činnosti navrhovateľa, pričom pokiaľ veriteľ viaže úver na určitý účel, reálne poskytnutie peňažných (úverových) prostriedkov zo zmluvy musí byť podmienené až preukázaním účelu zo strany dlžníka veriteľovi, teda odporca musí takýmto dokladom disponovať, čo nemôže uľahčiť ani to, že podnikanie odporcu je charakterizované ako „rýchle pôžičky.“ Účelovosť poskytnutia úveru v danom prípade nebola preukázaná.“ Ďalej poukázala na uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 30.7.2013, sp. zn. 21 CoE 465/2012, podľa ktorého: „Dôkazné bremeno na preukázanie toho, že úver bol poskytnutý na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania úverového dlžníka ťaží toho, kto tvrdí takúto výnimku (že úver bol poskytnutý za účelom podnikania), teda veriteľa. V prípade pochybností o tom, či ide o spotrebiteľskú zmluvu (vzťah) má dôkazné bremeno na preukázanie nespotebiteľského charakteru zmluvy dodávateľ (veriteľ) a že existujúce pochybnosti treba odstrániť spôsobom známym pre dôkazné konanie, čo znamená, že aj nespotebiteľský charakter zmluvy musí byť preukázaný bezpečne - spôsobom nevzbudzujúcim odôvodnené pochybnosti.“ Podľa žalobkyne uvedené je zdôraznené najmä tým, že predmetnú zmluvu je nutné posúdiť v závislosti od jej obsahu a objektívneho posúdenia postavenia zmluvných strán, ktoré ju uzatvorili. Naopak posúdenie zmluvy z čisto formálneho hľadiska tak, ako to požaduje žalovaný, by malo za následok zvýhodnenie silnejšej zmluvnej strany, ktorá uzatvára takéto formulárové zmluvy so spotrebiteľmi pravidelne a svojim nepoctivým konaním sa snaží využiť nevedomosť spotrebiteľa, resp. slabšie postavenie druhej zmluvnej strany na to, aby docielila vyňatie uvedených zmlúv spod ochrany ustanovení zákonov na ochranu spotrebiteľa. Postupom, ktorým by súd nepriznal žalobcovi postavenie spotrebiteľa by došlo k priamemu nerešpektovaniu samotného účelu uvedených zákonov, ktoré slúžia na ochranu spotrebiteľov v zmluvných vzťahoch z obdobných nevyvážených formulárových zmlúv. Bolo bežnou praxou žalovaného pri uzatváraní obdobných úverových zmlúv označovať dlžníka ako podnikateľský subjekt, a ak to nebolo možné (v prípade ak dlžník nemal žiadne podnikateľské oprávnenie), aspoň účelovo zaškrtoval políčko určujúce účel použitia finančných prostriedkov ako „iný účel“, resp. na výkon povolania alebo zamestnania, aby došlo k vylúčeniu aplikácie právnych predpisov určených na ochranu spotrebiteľa. Pokiaľ ide o osobitný podpis žalobkyne, ktorý má vyjadriť jej súhlas so žalovaným uvedeným účelom použitia finančných prostriedkov, žalobkyňa poukázala na to, že priemerný spotrebiteľ pri uzatváraní úverovej zmluvy absolútne nemá a ani nemôže mať vedomosť o tom, aké právne následky preňho môže mať podpísanie žalovaným predformulovaného vyhlásenia, týkajúceho sa údajného použitia finančných prostriedkov, ktoré sa navyše nachádza v časti, kde vyžadovaný podpis spotrebiteľa evokuje jeho súhlas s výškou poskytnutého úveru a výškou jednotlivých splátok. Je nevyhnutné účel použitia poskytnutých finančných prostriedkov skúmať z objektívneho hľadiska, čo potvrdzuje taktiež rozhodovacia prax súdov Slovenskej republiky a Súdneho dvora Európskej únie (pri konkrétne tých istých formulárových zmluvách o úvere žalovaného). Uvedené súdy v rámci svojej rozhodovacej praxe pri posudzovaní týchto zmlúv posúdili obdobné úverové vzťahy ako spotrebiteľské, a tak nevyhnutne aplikovali ustanovenia právnych predpisov určených na ochranu spotrebiteľa. Žalobkyňa vyhlasuje, že využila tieto finančné prostriedky na súkromné účely, pričom takto zamýšľala už pri podpise samotnej zmluvy. Zároveň poukázala na ustanovenie § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Nutnosť aplikácie ustanovení týkajúcich sa ochrany práv spotrebiteľa na každý zmluvný vzťah, ktorý uzatvára spotrebiteľ s dodávateľom, a to aj v tom prípade, ak by malo ísť o zmluvu uzatvorenú podľa Obchodného zákonníka bola vyslovená taktiež v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 21.4.2015, sp. zn. 3 M Cdo 14/2014, podľa ktorého „Ustanovenie § 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou.“ Z uvedeného vyplýva, že vzťah založený medzi

žalobkyňou a žalovaným zmluvou o úvere, ktorej posúdenie je predmetom tohto konania, je jednoznačne zmluvou spotrebiteľskou, a teda je potrebné na daný právny vzťah aplikovať osobitnú právnu úpravu - ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z., ako aj príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka.

3.2. Žalobkyňa zotrvala na tom, že vzhľadom na spotrebiteľský charakter zmluvy o úvere a potrebe aplikácií právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa dohoda o výške odplaty za poskytnutý úver je v rozpore s zákonom. Dohoda o výške úrokovej miery ako aj dohoda o hodnote ročnej percentuálnej miere nákladov (ďalej ako „RPMN“) určená vo výške 96,49 % ročne a dohoda o hodnote RPMN vo výške 302,67 % je dohoda výrazne odporujúca zákonu (a to najmä § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka), v dôsledku čoho tieto dohody je potrebné posúdiť ako neplatné. Pokiaľ ide o konštantnú judikatúru žalobkyňa poukázala na rozhodnutie Krajského súdu Prešov zo dňa 7.5.2013, sp. zn. 6 Co 138/2012, podľa ktorého „Žalobca v odvolaní obhajoval úroky za poskytnutý úver s poukazom, že nie sú v rozpore s dobrými mravmi. Odvolací súd sa stotožňuje s prvostupňovým súdom, že úroky prevyšujúce úroky v bankách o viac ako polovicu, sú neprimerane vysoké. V predmetnej veci dohodnutý úrok z úveru (23,43 % ročne) presahoval úroky, za ktoré v tom čase (február 2008) poskytovali peňažné ústavy úvery a ktoré sa pohybovali ročne vo výške 15,45 %. V danom prípade zmluvný úrok predstavoval 23,43 % ročne, čo je rozdiel o 7,98 percentuálnych bodov vyšší ako bola priemerná úroková miera úverov poskytovaných v tomto období bankami. Odvolateľ síce dôvodne poukazuje na špecifika nebankového sektoru (rizika s menej náročným zabezpečovaním úverov, pohodlnejšie vybavenie úveru), no podľa názoru odvolacieho súdu aj prevýšenie úrokov o 50 % oproti priemeru úrokov za úvery poskytované bankami plne pokrýva obavy poskytovateľov úverov nebankového typu, najmä ak majú rovnakú povinnosť posudzovať bonitu spotrebiteľa. Prevýšenie úročenia o viac ako 50 % priemeru v bankách je už netolerovateľné a odvolací súd sa stotožňuje s prvostupňovým súdom, ktorý odmietol chrániť úroky prevyšujúce úroky v bankách o polovicu. Úroky vyššie ako polovicu oproti priemeru v bankách za porovnateľný produkt sú zvlášť v spotrebiteľských zmluvách neprijateľné.“ Ďalej poukázala na rozhodnutie Krajského súdu Trenčín zo dňa 21.12.2010, sp. zn. 8 Cob 60/2010, podľa ktorého „Nebanková spoločnosť predložila spotrebiteľke zmluvu o spotrebiteľskom úvere s úrokom 60 % ročne (v bankách sa úrok v rozhodnom čase pohyboval v priemere okolo 12,5). Krajský súd potvrdil rozhodnutie okresného súdu, ktorý určil neplatnosť úverovej zmluvy.“ Rozhodnutie Okresného súdu Košice - okolie zo dňa 22.01.2013, sp. zn. 17 C 170/2012, podľa ktorého „V danom prípade súd zistil, že priemerná úroková sadzba obchodných bánk v januári roku 2008 bola 10,89 % (približne 11 %), no v zmluve o úvere je uvedená sadzba 34 %, čo predstavuje viac než 300 % výpočtového základu a sú viac ako o 200 % vyššie než obvyklá úroková miera. Takto dojednané úroky je potrebné považovať za úroky dojednané v rozpore s dobrými mravmi. Súd preto dojednanie o úrokoch v zmluve o úvere v rozsahu prevyšujúcom 11 % je neplatné, lebo sa prieči dobrým mravom.“ Vzhľadom na to, že k predmetnému sa žalovaný vo svojom odvolaní žiadnym spôsobom nevyjadril a neuviedol žiadne skutočnosti, ku ktorým by sa žalobkyňa mohla vyjadriť, zotrvala na tom, že dohoda o odplate v zmluve o úvere je neplatná pre jej rozpor so zákonom. Súd v rozhodnutí konštatoval aj neplatnosť samotnej úverovej zmluvy v dôsledku neplatnosti týchto dohôd, pretože ide o zmluvu odplatnú v dôsledku čoho nemožno tieto dohody odčleniť od ich obsahu. Žalovaný ani uvedený záver súdu žiadnym spôsobom nespochybnil, pričom žalobkyňa s predmetným právnym posúdením v celom rozsahu súhlasí.

3.3. Pokiaľ žalovaný vo svojom podaní podrobne analyzuje obligatórnu náležitosť zmluvy o úvere vyžadovanej zákonom č. 129/2010 Z. z., a to konkrétne údajov o výške, počte a termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, žalobkyňa poukázala na to, že absenciu tejto obligatórnej náležitosti ani nenamietala. V žalobe namietala absenciu obligatórnych náležitostí vyžadovaných zákonom č. 129/2010 Z. z. v ustanovení § 9 ods. 2 písm. b/, c/, f/, i/, y/, označenie finančného agenta, ktorý zmluvu uzatváral; uvedenie adresy, na ktorej spotrebiteľ môže uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť; ročnej úrokovej sadzby úveru; údaj o priemernej hodnote RPMN. V zmysle § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, vzhľadom na absenciu vyššie uvedených náležitostí je preto potrebné považovať predmetný úver za bezúročný a bezpoplatkový. Poukázala na to, že žalovaný sa k uvedenej absencii vyššie uvedených náležitostí v podanom odvolaní žiadnym spôsobom nevyjadril a neuviedol žiadne skutočnosti, pričom súd v napádanom rozhodnutí konštatoval absenciu týchto náležitostí a predmetný úver posúdil ako bezúročný a bezpoplatkový.

3.4. Podľa žalobkyne, keďže žalovaný nemal nárok na akékoľvek úroky a poplatky nad rámec ním poskytnutej istiny vo výške 800,- € a žalobkyňa mu plnila sumu 1.828,- €, žalovanému vzniklo bezdôvodné obohatenie vo výške 1.028,- €. Nesúhlasila s tvrdením žalovaného o premlčaní jej nároku. Poukázala na zákonnú koncentráciu konania, v zmysle ktorej žalovaný mohol uplatniť námietku premlčania už v konaní pred súdom prvej inštancie, čo však neurobil, pojednávania pred súdom

prvej inštancie sa nezúčastnil. Zároveň poukázala na to, že žalovaný v podanom odvolaní vzniesol námietku premlčania s odôvodnením, že medzi poslednou označenou úhradou a dňom žaloby uplynula subjektívna premlčacia doba (najneskôr ku dňu 15.7.2016). Žalovaný na daný prípad aplikuje subjektívnu premlčaciu dobu, ale neuvádza, kedy mala začať plynúť, a kedy a z akých dôvodov mala podľa neho uplynúť najneskôr dňa 15.7.2016. Námietku premlčania vznesenú žalovaným preto žalobkyňa považuje za nekvalifikovanú a teda neúčinnú. Ak žalovaný vznáša námietku premlčania, túto musí v zmysle platnej právnej úpravy, ako aj rozhodovacej praxe súdov riadne odôvodniť, preto nemožno akceptovať akúkoľvek námietku, ale musí ísť o kvalifikovanú námietku premlčania. V prípade kvalifikovanej námietky ide o takú námietku, kedy povinný subjekt nielenže slovne túto vyjadrí, ale ju podloží relevantnými tvrdeniami a nespochybniteľnými dôkazmi. K uvedenému v prejednávanej prípadnej dohode nedošlo. Žalovaný v námietke premlčania neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti, z ktorých by bolo zrejmé, na základe čoho je možné nepochybné dospieť k záveru, že v prejednávanej prípadnej dohode malo dôjsť k podaniu žaloby zo strany žalobcu po uplynutí premlčacej doby, keď túto ani bližšie nešpecifikuje, ani neodôvodňuje ani neuvádza, akú premlčaciu dobu aplikuje, a kedy malo podľa neho dôjsť k premlčaniu. Okrem toho, že žalovaný v predmetnom konaní svoju námietku premlčania riadne neodôvodnil, túto navyše ani nepodložil relevantnými dôkazmi, pričom dôkazné bremeno v prípade tejto skutočnosti spočíva práve na jeho strane. Poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 25 Cdo 1960/1999, podľa ktorého „Účastník, ktorý uplatnil námietku premlčania, je povinný tvrdiť skutkové okolnosti potrebné pre posúdenie začiatku plynutia premlčacej doby a svoje tvrdenia doložiť dôkazmi. Aj druhý účastník (v ktorého prospech bola námietka premlčania vznesená) má právo tvrdiť k otázke premlčania skutočnosti, ktoré je tiež povinný doložiť dôkazmi, o čom musí byť poučený. Ak účastník uplatňujúci námietku premlčania povinnosť tvrdenia nesplní, súd ho poučí a vyzve na jej splnenie, prípadne postupuje podľa § 120 ods. 3 OSP a vychádza z už vykonaných dôkazov, ak sú pre právne posúdenie otázky premlčania relevantné, alebo potrebné dôkazy vykoná sám. Súd však v takejto situácii (pri absencii tvrdení rozhodujúcich z hľadiska premlčania) nemôže účastníkovi, v ktorého prospech bola námietka argumentom, že neuviedol bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno.“ Rovnako poukázala na uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6 Co 564/2016, zo dňa 27.9.2017, podľa ktorého „Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že nepriznanie uplatneného práva pre prípad, ak je premlčané, je viazané na právnu skutočnosť, ktorou je vznesenie kvalifikovanej námietky premlčania tým, kto má povinnosť niečo plniť (žalovaným). Súd totiž nie je oprávnený z úradnej povinnosti skúmať, či uplatnené právo je premlčané, ak túto námietku dlžník nevzniesol. Bez návrhu dlžníka k premlčaniu práva nemožno prihliadnuť. Závisí len na vôli dlžníka, či námietku, že došlo k premlčaniu práva, uplatní na súde.“ Podľa žalobkyne nárok ňou uplatnený nie je možné považovať za premlčaný aj vzhľadom na právnu úpravu a súčasnú rozhodovaciu prax. Podľa ustálenej rozhodovacej súdnej praxe sa pre moment začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vyžaduje skutočná (preukázaná) a nie len predpokladaná vedomosť spotrebiteľa o vzniku bezdôvodného obohatenia a osobe, ktorá sa na jeho úkor bezdôvodne obohatila. Túto vedomosť žalobkyňa nadobudla až po prvej porade so svojim právnym zástupcom, pričom v rovnaký deň došlo k udeleniu plnomocenstva na zastupovanie a to dňa 4.6.2020, ako to vyplýva z predloženého plnomocenstva. Žiaden skorší dátum nadobudnutia tejto vedomosti nebol zo strany žalovaného preukázaný. Až v tento moment 4.6.2020, resp. nasledujúci deň začala vo vzťahu k nadobudnutému bezdôvodnému obohateniu plynúť subjektívna premlčacia doba. Keďže k podaniu žaloby došlo dňa 8.7.2020, stalo sa tak ešte pred uplynutím subjektívnej premlčacej doby, a preto nárok žalobkyne uplatňovaný podanou žalobou nie je premlčaný v subjektívnej premlčacej dobe a ani v objektívnej premlčacej dobe. Žalobkyňa poukázala na aktuálnu rozhodovaciu prax v tejto otázke, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Cdo 189/2020, zo dňa 27.4.2022, podľa ktorého „Zohľadniac východiská v odsekoch 15. a 16. tohto uznesenia, dovolací súd poznamenáva, že podstatnou skutkovou okolnosťou, ktorú by sa mal spotrebiteľ dozvedieť, aby mu začala plynúť subjektívna premlčacia lehota je vedomosť o tom, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Pri skúmaní momentu, kedy spotrebiteľ nadobudol vyžadovanú skutočnú (preukázanú) vedomosť o tejto podstatnej skutkovej okolnosti (III. ÚS 413/2013) je potrebné si uvedomiť, že ide o subjektívny okamih, v ktorom sa spotrebiteľ dozvie vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t. j. keď sa jeho právo stalo nárokom (actio nata). Rozhodujúce nie je, či možnosť dozvedieť sa tieto skutočnosti mal už skôr. Aj v prejednávanej spore je potom potrebné individualizovať, kedy žalobca nadobudol vedomosť o tom, že došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia a kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Vychádzať treba z reálneho momentu, kedy sa žalobca dozvedel o tom, že sa žalovaná na jeho úkor bezdôvodne obohatila (rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 121/2009). Dovolací súd pripomína, že v zmysle § 107 Občianskeho zákonníka sa pre určenie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby vyžaduje skutočná, teda preukázaná,

nielen predpokladaná vedomosť na strane oprávneného, a preto aj v prejednávacom spore je potrebné vychádzať z momentu, kedy si žalobca sám musel byť vedomý, že bez existujúceho (platného) právneho dôvodu previedol na účet žalovanej určitú čiastku resp. čiastky. Týmto momentom je podľa dovolacieho súdu porada, ktorú absolvoval žalobca ako priemerný spotrebiteľ - fyzická osoba s jeho právnym zástupcom, kedy sa dozvedel o rozpore niektorých jednotlivých konkrétnych dojednaní zmlúv o revolvingovom spotrebiteľskom úvere so zákonnou úpravou (túto vedomosť je potrebné odlišovať od znalosti právnej kvalifikácie plnenia poskytnutého žalobcom nad rámec základnej sumy úveru ako bezdôvodného obohatenia).“ Ďalej poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 29/2021, zo dňa 28.9.2021, podľa ktorého „Na základe východísk uvedených v bodoch 15. a 16. tohto uznesenia dovolací súd udáva, že podstatnou skutkovou okolnosťou, ktorú by sa mal spotrebiteľ dozvedieť, aby mu začala plynúť subjektívna premlčacia lehota, je vedomosť o tom, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Pri skúmaní momentu, kedy spotrebiteľ nadobudol vyžadovanú skutočnú (preukázanú) vedomosť o tejto podstatnej skutkovej okolnosti (viď uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 413/2013) je potrebné si uvedomiť, že ide o subjektívny okamih, v ktorom sa spotrebiteľ dozvie také skutkové okolnosti, ktoré mu umožnia uplatniť svoje práva v súdnom konaní žalobou o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t. j. keď sa jeho právo stalo nárokom (actio nata). Rozhodujúce nie je, či možnosť dozvedieť sa tieto skutočnosti mal už skôr. Aj v prejednávacom spore je potom potrebné individualizovať, kedy žalobkyňa nadobudla vedomosť o tom, že došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia a kto sa na jej úkor bezdôvodne obohatil. Vychádzať treba z reálneho momentu, kedy sa žalobkyňa dozvedela o tom, že sa žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatil (rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 121/2009, rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5 Co 107/2017). Krajský súd v Banskej Bystrici v rozhodnutí sp. zn. 14 Co 1455/2014 uviedol, že v zmysle § 107 Občianskeho zákonníka sa pre určenie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby vyžaduje skutočná, teda preukázaná, nielen predpokladaná vedomosť na strane oprávneného, pričom navrhovateľka jednoznačne uviedla, že to, že sa odporca na jej úkor bezdôvodne obohatil, sa dozvedela až po porade so svojím právnym zástupcom. Logickým následkom zistenia takýchto vedomostí bolo udelenie plnej moci právnenému zástupcovi a podanie návrhu na začatie konania. Ten istý krajský súd v rozhodnutí sp. zn. 17 Co 1008/2014 vychádzal z toho, že za preukázaný možno mať začiatok plynutia subjektívnej dvojročnej premlčacej doby od danom (konkrétnom) prípade nemožno považovať za dôvodnú všeobecnú okolnosť tvrdenú odporcom, že nakoľko už od r. 2009 sa v masovokomunikačných prostriedkoch často diskutuje téma spotrebiteľských úverov, z tohto dôvodu museli byť navrhovateľke známe skutočnosti ohľadom jej nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia minimálne od roku 2009. Dovolací súd dopĺňa, že aj v prejednávacom spore je potrebné vychádzať z momentu, kedy si žalobkyňa sama musela byť vedomá, že bez existujúceho (platného) právneho dôvodu previedla na účet žalovaného určitú čiastku resp. čiastky. Týmto momentom je aj podľa dovolacieho súdu porada, ktorú absolvovala žalobkyňa ako priemerná spotrebiteľka - fyzická osoba s jej právnou zástupkyňou, kedy sa dozvedela o rozpore niektorých jednotlivých konkrétnych dojednaní zmluvy o revolvingovom spotrebiteľskom úvere so zákonnou úpravou (túto vedomosť je potrebné odlišovať od znalosti právnej kvalifikácie plnenia poskytnutého žalobkyňou nad rámec základnej sumy úveru ako bezdôvodného obohatenia).“ Ďalej poukázala na závery rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Cdo 79/2021, zo dňa 31.1.2022, ktorý taktiež zdôraznil potrebu skúmania skutočnej (preukázanej) a nie len predpokladanej vedomosti o skutočnostiach uvedených v ustanovení § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti poukázala aj na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 43/2020-48, zo dňa 12.5.2020, I. ÚS 51/2020-50, zo dňa 9.6.2020, II. ÚS 502/2020-59, zo dňa 11.2.2021, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Cdo 96/2020, zo dňa 28.2.2022, sp. zn. 7 Cdo 6/2020, zo dňa 30.6.2022. Z vyššie uvedeného vyplýva, že uplatnený nárok nie je možné považovať za premlčaný.

3.5. Odvolaciemu súdu navrhla rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu ako vecne správny potvrdiť a priznať jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

4. Ďalšie podania doručené do spisu neboli.

5. Odvolací súd preskúmal vec, súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 C.s.p.), túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného vo vzťahu k základu sporu nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 25. februára 2026; o termíne

verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. potvrdil (§ 387 ods. 1, ods. 2, ods. 3 C.s.p.).

6. Podľa § 387 ods. 1 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

7. V prejednávanej veci súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu na zistenie skutočností potrebných pre posúdenie dôvodnosti žaloby, ktorou sa žalobkyňa domáhala proti žalovanému zaplata sumy 1.028,- € s príslušenstvom titulom bezdôvodného obohatenia na základe zmluvy o úvere uzavretej medzi stranami dňa 16.10.2012, zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov dospel k správnym skutkovým záverom. Správne vec právne posúdil aj pokiaľ ide o posúdenie zmluvy o úvere ako spotrebiteľskej, podľa ustanovení Občianskeho zákonníka a zákona č. 129/2010 Z. z. Pokiaľ však ide o posúdenie výšky odplaty za úver, bolo potrebné vychádzať z ustanovenia § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia úverovej zmluvy, podľa ktorého ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch hodnotenie tak, ako to uvádza odvolací súd v bodoch 8.4.1. až 8.4.7. odôvodnenia tohto rozhodnutia. Uvedené však nemá vplyv na správnosť záveru súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého zaviazal žalovaného povinnosťou zaplatiť žalobkyni sumu 1.028,- € s príslušenstvom.

8.1. Žalovaný v odvolaní namietal, že zmluvné strany sa v zmluve dohodli na tom, že ich vzťahy sa budú spravovať ustanoveniami Obchodného zákonníka, zmluvu uzatvorili v zmysle § 269 ods. 2 a nasl. Obchodného zákonníka, konal v dobrej viere, že druhá strana nie je spotrebiteľ, zmluvu uzatvorenú so žalobkyňou preto nemožno považovať za spotrebiteľskú. Odvolací súd zastáva názor, že účastníci uzatvorili zmluvu o úvere, ktorá spĺňa všetky znaky zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 1 ods. 2 v spojení s § 2 písm. a), písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z., keďže žalovaný poskytol žalobkyni úver v rámci svojho podnikania a žalobkyňa pri uzatváraní zmluvy nekonala v rámci podnikateľskej činnosti. Odvolací súd uvádza, že podľa ustálenej súdnej praxe dôkazné bremeno na preukázanie toho, že úver bol poskytnutý na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania úverového dlžníka zaťažuje toho, kto uvedenú skutočnosť tvrdí, v tomto prípade žalovaného (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 146/2023, zo dňa 29.11.2023, podľa ktorého „.....bude povinnosťou dodávateľa preukázať, že spotrebiteľ konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti. Dôkazná povinnosť dodávateľa plynie z povinnosti odbornej starostlivosti a je potvrdená aj skutočnosťou, že celý proces kontraktácie ovláda dodávateľ. Ak teda dodávateľ v každom jednom spornom prípade za použitia prostriedkov známych pre dôkazné konanie neunesie dôkazné bremeno preukázania štatútu nespotebiteľa, bude sa mať za to, že osoba je vždy spotrebiteľom, ktorému patrí spotrebiteľská právna ochrana.“). Žalovaný však svoje tvrdenie o použití finančných prostriedkov žalobkyňou ničím nepreukázal. Zároveň odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Správny bol tak záver súdu prvej inštancie, ktorý zmluvný vzťah, ktorý je predmetom konania, posúdil ako spotrebiteľský.

8.2. Pokiaľ odvolateľ v odvolaní namietal závery týkajúce sa absencie údaju o výške, počte a termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, odvolací súd uvádza, že absenciu týchto údajov v úverovej zmluve žalobkyňa v konaní nenamietala, uvedenou otázkou sa nezaoberal ani súd prvej inštancie. Preto uvedenú odvolaciu námietku odvolateľa odvolací súd nepovažuje za dôvodnú.

8.3. Pokiaľ ide o odvolaciu námietku týkajúcu sa absencie zákonnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a to adresy veriteľa na podanie reklamácie, odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 82/2020, zo dňa 18.8.2022, podľa ktorého „Eurokonformným výkladom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. c/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2014, ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel odvolací súd k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2014 nemožno od dodávateľov (veriteľov) žiadať, aby v nich uvádzali adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, o to viac v prípade, ak ide o spotrebiteľskú úverovú zmluvu, ktorá nie je účelovou úverovou zmluvou viazanou na nákup tovaru/služieb a pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. c/ zákona č. 129/2010 Z. z. uvádzalo túto podmienku, išlo o právnu úpravu, ktorá prevyšovala rámec smernice, a za použitia logického a teleologického výkladu zákona č. 129/2010 Z. z. bolo možné

dospieť k záveru, že toto ustanovenie nebolo ani žiadúce v prípadoch, keď nedochádzalo k nákupu/ predaju tovaru prostredníctvom spotrebiteľského úveru, ale „len“ k poskytnutiu spotrebiteľského úveru, navyše bezúčelového.“ Vzhľadom na uvedené má odvolací súd za to, že neuvedenie adresy veriteľa na podanie reklamácie nemá za následok bezúčelnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru.

8.4.1. Odvolateľ v odvolaní namietal, že na jeho strane nedošlo k vzniku bezdôvodného obohatenia. S uvedenou námietkou odvolateľa sa odvolací súd nestotožňuje. Za správne považuje závery súdu prvej inštancie o bezúčelnosti a bezpoplatkovosti úveru, poskytnutého žalobkyni, s poukazom na úrokovú mieru a RPMN, vyplývajúcu zo zmluvy o úvere, ktorá dohoda výrazne odporuje zákonu. Podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia úverovej zmluvy, ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti.

8.4.2. Na základe zmluvy o úvere, uzavretej medzi stranami dňa 16.10.2012, poskytol žalovaný žalobkyni úver v sume 800,- €, žalobkyňa sa zaviazala zaplatiť veriteľovi túto sumu zvýšenú o príslušný poplatok v sume 772,- €, ktorý poplatok je tvorený súčtom úroku vo výške 32 % ročne z poskytnutého úveru, čo predstavuje sumu 257,33 € a z administratívnych nákladov na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere vo výške 514,67 €. Z obsahu zmluvy ďalej vyplýva, že žalovaná sa zaviazala zaplatiť celkovú sumu 1.572,- € v 12. splátkach po 131,- €, počnúc dňom 20.11.2012. Žalovaná vzala na vedomie, že výška ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN) je 302,67 % a že výška priemernej hodnoty ročnej RPMN na poskytnutý úver platnej ku dňu podpísania tejto zmluvy o úvere je 36,73 %.

8.4.3. Odplata za úver vyjadruje skutočnú cenu spotrebiteľského úveru a zahŕňa nielen úrok z úveru, ale aj všetky poplatky a akékoľvek náklady účtované veriteľom spotrebiteľovi v súvislosti s poskytnutím úveru. V danom prípade dohodnutá odplata za poskytnutie úveru pozostávajúca z úroku z úveru vo výške 32 % ročne a z administratívnych nákladov na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere v sume 514,67 €, čo predstavuje spolu sumu 772,- €, je vo vzťahu k reálne požičaným finančným prostriedkom v sume 800,- €, celkom zjavne neprimeraná a v rozpore s dobrými mravmi, pretože takáto dojednaná odplata neprimerane prevyšovala obvyklú odplatu poskytovanú bankami v danom období, čo má za následok absolútnu neplatnosť dojednania odplaty v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Vychádzajúc zo štatistických údajov zverejnených na webovej stránke Národnej banky Slovenska boli priemerné úrokové sadzby pri úveroch (spotrebiteľské a ostatné úvery) so začiatočnou fixáciou úrokovej sadzby do 1 roka v októbri 2012, kedy bola predmetná zmluva uzavretá, v sadzbe 9,17 %. Úverová zmluva uzavretá medzi žalobkyňou a žalovaným dňa 16.10.2012 bola so splatnosťou 12 mesiacov, t. j. do jedného roka. Úroková sadzba predmetného úveru je tak viac ako 3-násobkom priemernej sadzby úverov poskytovaných v rovnakom období. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 M Cdo 1/2009, zo dňa 31.07.2009, podľa ktorého: „Hoci maximálna výška úrokov (ako odplaty za užívanie požičanej finančnej čiastky) pri peňažných pôžičkách ani pri úveroch nie je žiadnym právnym predpisom limitovaná a je ponechaná výlučne na dohodu zmluvných strán, nie je neobmedzená. Dohoda o výške úrokov totiž musí byť v súlade s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom. Právny úkon postihnutý takouto vadou je absolútne neplatný. O takýto stav pôjde spravidla vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovanú peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy.“ Za neprimeranú považuje odvolací súd aj samotnú výšku administratívneho poplatku, a to aj vzhľadom na to, že zo zmluvy nie je zrejmé, aká administratíva spojená s uzatváraním zmluvy o spotrebiteľskom úvere mala vyvolať takéto náklady, keď v danom prípade ide o zmluvu o spotrebiteľskom úvere pozostávajúcu len z jedného listu, v ktorom sa do pretlačených rámečkov dopĺňajú len údaje týkajúce sa identifikácie dlžníka, výška úveru s poplatkom, výška a počet splátok a nie je zrejmé, že by s uzatvorením a spracovaním zmluvy v rozsahu jedného listu boli spojené náklady v uvedenej výške. Poplatok v sume 514,67 € možno aj z hľadiska pomeru k istine úveru 800,- € považovať za neprimerane vysoký, spôsobujúci značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, a to výrazne v neprospech spotrebiteľa a vzhľadom na neprimeranosť jeho výšky ho možno hodnotiť za dojednanie obsiahnuté v spotrebiteľskej zmluve v rozpore s dobrými mravmi. Z uvedeného možno usudzovať, že ide zo strany žalobcu o snahu do výšky poplatku premietnuť úroky, čo má tiež za následok neplatnosť právneho úkonu aj pre obchádzanie zákona. K rovnakým záverom došiel aj Krajský súd v Trnave v rozsudku sp. zn. 24 Co 277/2018, v ktorom konštatoval, že v prípade administratívneho poplatku ide zjavne o umelo vykonštruovanú položku, ktorá má za cieľ zahrnúť v sebe aj časť úrokov, keďže administratívny poplatok žalobca pri poskytovaní úverov neurčuje jednotne pre každý spotrebiteľský úver, naopak jeho výšku priamo úmerne zvyšuje s výškou poskytnutého úveru.

Táto skutočnosť tak svedčí o tom, že nejde o akýsi manipulačný poplatok za administratívu spojenú s poskytnutím úveru (napr. vypracovanie zmluvy a jej zaevidovanie a pod.), ale poplatok, ktorý v konečnom dôsledku v sebe inkorporuje časť úroku za poskytnutý úver.

8.4.4. Ako odvolací súd uviedol vyššie, taktiež požadovaný úrok 32 % ročne je neprimeraným plnením v prospech veriteľa, ktoré zakladá absolútnu nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech žalobkyne ako spotrebiteľa. Odvolací súd v tomto smere poukazuje na závery vyplývajúce z rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 11 Co 38/2018, zo dňa

13.9.2018, ktorý preskúmaval v odvolacom konaní zmluvu o spotrebiteľskom úvere uzatvorenú žalobcom dňa 26.3.2013, na základe ktorej žalovaný poskytol spotrebiteľský úver vo výške 500,- € s úrokom 39,15 % ročne. V tomto rozhodnutí odvolací súd konštatoval, že aplikáciu § 3 Občianskeho zákonníka v otázke výšky odplaty nevylučuje ani § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia zmluvy. Podľa tohto ustanovenia, ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti (bod 24). Uvedené ustanovenie ale nemožno vykladať tak, aby do odplaty obvykle požadovanej na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch sa zahrňovali i údaje od tých subjektov finančného trhu, ktoré poskytujú neprimerané, až úžernícke úroky. Pripustenie takejto možnosti rozhodne nebolo vôľou zákonodarcu, a preto pre účely zistenia výšky obvyklej odplaty sa musí vychádzať z údajov finančných inštitúcií poskytujúcich spotrebiteľské úvery za primeranú odplatu riadiac sa zásadou dobrých mravov upravenou v § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka (bod 25.). Pri dojednaní úrokov koná v súlade s dobrými mravmi len ten veriteľ, ktorý požaduje primeraný úrok bez ohľadu na to, že dlžník uzatvára zmluvu v situácii pre neho nepriaznivej. V súlade s dobrými mravmi je preto také konanie veriteľa, ktorý sa pri poskytnutí peňažných prostriedkov uspokojí, bez ohľadu na to, v akej situácii sa nachádza dlžník, s primeranou výškou odplaty za užívanie poskytnutých finančných prostriedkov a ktorý svoje voľné peňažné prostriedky mieni zhodnotiť obvyklým spôsobom. Nie je možné neprihliadnuť na skutočnosť, že dlžník uzatvára zmluvu a dohodu o úrokoch často práve z dôvodov svojej inak neriešiteľnej finančnej situácie. Nezodpovedá preto všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby dlžník v takejto situácii poskytoval veriteľovi neprimerané, až úžernícke úroky. Neprimeranou, a preto odporujúcou dobrým mravom, je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednaní obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. Pri nebankových subjektoch, ktoré sú taktiež súčasťou finančného trhu, sa vzhľadom na vyššiu mieru rizika vo všeobecnosti dajú akceptovať vyššie úroky, rozhodne nie však viac ako 100 % oproti priemeru bánk. V zmluve dohodnutá úroková sadzba úveru vo výške 39,15 % skoro 3-násobne prevyšuje priemernú úrokovú sadzbu 14,56 % uplatňovanú bankami pri poskytovaní obdobných úverov alebo pôžičiek. Dohodnutá úroková miera teda podstatne prevyšuje obvyklú úrokovú mieru, a preto záver o neplatnosti dojednaní o úrokoch pre rozpor s dobrými mravmi podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka je správny (bod 27.).

8.4.5. Obdobne bolo konštatované aj v rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 15 Co 27/2018, zo dňa 31.01.2019, ktorý v bode 17. vo vzťahu k výške úrokovej sadzby 32 % ročne zdôraznil tú skutočnosť, že úroky za poskytovanie peňažných prostriedkov podliehajú súdnej kontrole vo svetle princípu dobrých mravov. Doterajšia judikatúra súdov nespochybnila, že neprimerané úroky sú v rozpore s pravidlami správania sa, ktoré sú v spoločnosti v prevažnej miere uznávané a predstavujú základný hodnotový poriadok. Cena plnenia tak nie je vyňatá zo súdnej kontroly, pokiaľ ide o rozsah jej primeranosti, a ani kontroly podľa generálnej klauzuly (§ 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Neprimeranou, a preto odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednaní obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. Pri nebankových subjektoch, ktoré sú taktiež súčasťou finančného trhu, sa vzhľadom na vyššiu mieru rizika vo všeobecnosti dajú akceptovať vyššie úroky, rozhodne nie však viac ako o 100 % oproti priemeru bánk. Výška zmluvných úrokov, pokiaľ tieto úroky prevýšia priemer úrokov na trhu pri porovnateľnom úvere o viac ako 100 % je neprijateľná a odporuje dobrým mravom.

8.4.6. Vzhľadom na to, že celú odplatu za poskytnutý úver v danom prípade je potrebné vyhodnotiť ako neprimeranú, odporujúcu dobrým mravom, a z toho dôvodu neplatnú, ako aj vzhľadom na to, že žalobkyňa ku dňu podania žaloby zaplatila sumu 1.828,- €, a teda uhradila samotný úver v sume 800,- € a navyiac sumu 1.028,- €, správne súd prvej inštancie posúdil žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala zaplata sumy 1.028,- € s príslušenstvom ako dôvodnú.

8.5. Odvolateľ v odvolaní namietal, že zároveň poukázal na skutočnosť, že do sumy nároku, ktorý si uplatňuje žalobkyňa z titulu bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru, nemožno zahrnúť zákonný úrok z omeškania, dôvodom, že žalobkyňa bola v omeškaní s úhradou istiny, vzhľadom na čo žalovanému patrí okrem istiny poskytnutého úveru nárok na zákonný úrok z omeškania. Odvolací súd k uvedenej odvolacej námietke žalovaného uvádza, že tento v odvolaní nešpecifikoval omeškanie žalobkyne s plnením zo zmluvy o úvere, neidentifikoval výšku úrokov z omeškania, preto odvolací nemohol vyhodnotiť jeho odvolaciu námietku inak ako nedôvodnú.

8.6. Odvolateľ v odvolaní namietal, že požadovaný nárok žalobkyne zo zmluvy o úvere sa stal premlčaný v subjektívnej premlčacej lehote v celom rozsahu dňa 25.7.2016 (t. j. po uplynutí subjektívnej lehoty, ktorá začala plynúť dňa 25.7.2014, kedy žalobkyňa poukázala na účet žalovaného poslednú splátku nad rámec sumy istiny). K námietke premlčania vznesenej žalovaným až v odvolacom konaní, týkajúcej sa uplynutia subjektívnej premlčacej doby v zmysle <<https://www.epi.sk/form/goto.ashx?k=part&value=1351266&f=3>> 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka odvolací súd uvádza, že ide o hmotnoprávnu námietku v zmysle ustanovenia § 152 C.s.p. <<https://www.epi.sk/form/goto.ashx?k=part&value=4375046&f=3>>, ktorú žalovaný v pozícii veriteľa mohol ako prostriedok procesnej obrany objektívne uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie, a to do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej (§ 296 C.s.p. <<https://www.epi.sk/form/goto.ashx?k=part&value=4375616&f=3>>). V danom prípade žalovaný v sporovom konaní, pre ktoré je charakteristická kontradiktórnosť konania, tak neučinil. Nakoľko žalovaný v odvolacom konaní neuviedol žiaden argument a zároveň nepreukázal, že nový prostriedok procesnej obrany nemohol uplatniť pred súdom prvej inštancie bez svojej viny, odvolací súd konštatuje, že námietka premlčania uplatnená žalovaným až v odvolacom konaní nespĺňa procesné podmienky uvedené v ustanovení § 366 ods. d/ C.s.p. <<https://www.epi.sk/form/goto.ashx?k=rule&value=4374328&f=3>> na to, aby mohla byť relevantným odvolacím dôvodom (novotou v odvolacom konaní), a to o to viac, ak ide o konanie s ochrannou slabšej strany.

8.7. Odvolateľ podal odvolanie aj proti výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým tento žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi náhradu trov konania rozsahu 100 %. Odvolací súd z predloženého spisu zistil, že žalovaný vo vyjadrení k žalobe (č. I. spisu 58 a nasl.) namietol žalobu o zaplatenie 392,- € s príslušenstvom, okrem iného aj preto, že o uvedenom nároku žalobkyne už bolo rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 9 C 60/2015, zo dňa 31.3.2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 12 Co 384/2015, zo dňa 31.7.2017. Následne žalobkyňa zobrala žalobu v časti o zaplatenie 392,- € s príslušenstvom späť a v tejto časti žiadala konanie zastaviť. Zavinila tak zastavenie v uvedenej časti konania. Preto odvolací súd, s poukazom na § 255 ods. 2 v spojení s § 256 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p., výrok rozsudku súdu prvej inštancie o trovách konania zmenil tak, že žalobkyňi priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 44 %. Žalobkyňa bola v konaní úspešná v časti o zaplatenie 1.028,- € s príslušenstvom (úspech v rozsahu 72 %), žalovaný bol úspešný v časti o zaplatenie 392,- € s príslušenstvom (keďže žalobkyňa zavinila zastavenie konania v tejto časti a úspech žalovaného tak predstavuje 28 %), čistý úspech žalobkyne potom predstavuje 44 % (72 mínus 28).

9. Žalobkyňa v odvolaní namietala, že žalovaný podal odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie neskoro, po uplynutí zákonnej 15-dňovej lehoty. Odvolací súd z predloženého spisu zistil, že rozsudok právna zástupkyňa žalovaného prevzala dňa 17.5.2024, dňa 18.5.2024 začala plynúť zákonná 15-dňová lehota na podanie odvolanie, ktorá uplynula dňa 3.6.2024 (keďže posledný deň lehoty 1.6.2024 pripadol na sobotu). Žalovaný doručil odvolanie súdu dňa 3.6.2024, teda včas.

10. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalobkyňi, ktorá mala v odvolacom konaní, pokiaľ ide predmet sporu, plný úspech, priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

11. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 393 ods. 2 veta druhá C.s.p. v spojení s § 3 ods. 10 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).